

[Svend Auken]

hjælp, hvis man ikke selv kan skaffe sig arbejde.

Er det virkelig rigtigt? Hvor skal uddannelsespladserne, de kompetencegivende uddannelser i fag med gode beskæftigelsesudsigter, findes, og hvad er der afsat af midler til denne indsats? Jeg skal minde om, at i gennemsnit koster en kompetencegivende uddannelsesplads mindst 100.000 kr. i årlige driftsudgifter. Det vil sige, at hvis der skal fremskaffes 30.000 pladser, så drejer det sig altså om et beløb på 3 mia kr., og skulle man tilstræbe niveauet fra arbejdsmarkedsuddannelserne, er beløbet snarere det dobbelte. Hvor er bevillingerne til dette storstilede projekt, og hvad skal de mennesker gøre, der, til trods for at de benytter sig af denne ret til dagpenge under uddannelse, alligevel ikke kan skaffe sig et arbejde efterpå? Skal disse titusinder af mennesker blot prigrives, nogle til varig bistandshjælp og mange andre, fortrinsvis kvinder, til ingen støtte fra samfundet overhovedet?

Besvarelse

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg synes, der måske kunne være grund til at minde tingets medlemmer om, at det, vi drøfter nu, er en forespørgsel, der lyder:

»Hvilke oplysninger kan der gives om udviklingen i arbejdsløsheden i 1984 og de følgende år, og hvorledes vurderer regeringen i forbindelse med de påtænkte foranstaltninger behovet for en nedsættelse af arbejdstiden?«

Lad mig starte med at konstatere, at jeg for syv måneder siden, den 20. marts, svarede på en forespørgsel med nøjagtig samme ordlyd som den, der er stillet i dag. Jeg er glad for at kunne sige, at udviklingen i arbejdsløsheden tegner sig lysere i dag end for syv måneder siden. Den 20. marts vedtog vi en dagsorden med opfordring til regeringen om at etablere trepartsdrøftelser og i samarbejde med arbejdsmarkedets parter at analysere konsekvenser af ændringer i arbejdstiden. I maj og september har der herefter været møder mellem regeringen og alle de større lønmodtager- og arbejdsgiverorganisationer. Regeringen er rede til nye drøftelser med parterne.

Ved mødet i maj var der enighed om, at et teknisk udvalg bestående af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter og embedsmænd

fra tre ministerier skulle gennemanalysere konsekvenserne af ændret arbejdstid i såvel den private som den offentlige sektor. Udvalget lagde sidste hånd på arbejdet den 14. september, og resultatet foreligger i form af en rapport om arbejdstid. Jeg mener derfor, at vi til fulde har levet op til dagsordenen fra 20. marts.

Men først udviklingen i arbejdsløsheden. Den 20. marts skønnede jeg, at ledigheden i år ville ligge på et sted mellem 285.000 og 290.000. Siden da har udviklingen formet sig gunstigere, og i dag vil jeg vurdere ledigheden til at ligge ca. 10.000 lavere. Dette betyder, at ledigheden i 1984 vil være lavere end i 1983, og det er værd at mærke sig, for det er faktisk første gang i mange år, at ledigheden falder.

Den faldende ledighed er resultatet af en beskæftigelsesfremgang i den private sektor, der overstiger selv de mest optimistiske forventninger. Det er svært på grundlag af de foreliggende statistikker at give et helt præcist tal, men det er ikke usandsynligt, at beskæftigelsen i 1984 vil ligge op til 45.000 over sidste år. Denne positive udvikling skal vi glæde os over, men vi skal også passe på, at vi ikke slår den i stykker, for den skal jo fortsætte. Indtil videre fortsætter den. De seneste ledighedsoplysninger tyder på, at ledigheden nu for alvor er for nedadgående. Når man ser bort fra den almindelige sæsonmæssige stigning i ledigheden, vil jeg skønne, at ledigheden i disse efterårsmåneder vil blive reduceret med mere end 10.000.

Det er i høj grad de unge, der får gavn af faldet i ledigheden. For de unge under 25 år er ledigheden faldet med ca. 5.000. Til gengæld må jeg desværre konstatere, at det ikke er lykkedes at bremse den fortsatte stigning i kvindernes arbejdsløshed. Dette hænger selvfølgelig sammen med den traditionelle fordeling af arbejdet mellem kvinder og mænd, hvor kvinder især er beskæftiget i servicefunktioner, som ikke i øjeblikket oplever helt samme vækst som det manuelle arbejdsmarked.

Hvis vi ser fremad, vil udviklingen i ledigheden i meget høj grad afhænge af, om det lykkes at videreføre linjen i regeringens genopretningspolitik. Det er væsentligt, at vi fastholder en stram udgiftspolitik, således at der skabes mulighed for et endnu større fald i renteniveauet, og således at vi undgår skat-